

terne i de i en begæring nærmere angivne sager, og der gives ikke en almindelig adgang til gennemsyn af journaler, registre og andre foretegnelser, men kun en sådan adgang med hensyn til indførsler vedrørende de sager, begæringen angår (§ 3). Forslaget omfattede både statens og kommunernes forvaltning. I § 2, stk. 1, var angivet hensyn, der kunne hindre offentlighedens adgang, „hvis adgangen til at få oplysninger ville komme i strid med væsentlige hensyn til

1. statens sikkerhed, landets forsvar samt forhold til fremmed magt og mellemfolkelige institutioner;
2. forbrydelsers forebyggelse, opklaring og forfølgning, straf-fuldbyrdelse o. lign. samt beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning;
3. det offentliges og privates erhvervsmæssige eller andre økonomiske interesser;
4. privatlivets fred og personlige anliggender i øvrigt;
5. sædeligheden;
6. offentlig kontrol-, regulerings- eller planlægningsvirksomhed, påtænkte foranstaltninger inden for afgiftslovgivningen o. lign., for så vidt meddelelse af oplysninger kan befrygtes at modvirke opnåelsen af det med sådan virksomhed tilsigtede formål;
7. beskyttelse af andre interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet.“

For sagsområder, hvor disse nævnte hensyn i almindelighed vil udelukke meddelelse af oplysninger, kunne det ved kgl. anordning bestemmes, at § 1 ikke skulle komme til anvendelse.

§ 4 bestemte, at internt arbejdsmateriale udarbejdet af forvaltningen til eget brug, såsom referater, koncepter, udkast, forslag og planer, ikke var omfattet af offentlighedsretten. Offentlige myndigheders brevveksling med sagkyndige til brug i retssager eller ved overvejelse af, om retssag bør føres, var ligeledes undtaget. § 4 opregnede endvidere nogle grupper af dokumenter m. v., som uanset deres indhold skulle undtages fra offentlighedsprincippet. Det drejede sig om: